

srečo je nasilnega tatu prepoznal sosed. Gre za brezposelnega delavca.

Roparski napad. Mlinar Lovrenc Onuk iz Tomaške vasi je bil v krčmi v Šmartnem. K mlinarju je prisedel moški in ga prosil za vino. Pila sta skupaj in proti večeru se je odpravil Onuk proti domu. Na bolj samotnem delu ceste ga je iz zasede napadel sopivec. Udaril ga je parkrat s kolom po glavi in mu preiskal žepa. Izmaknil mu je iz hladnega žepa 200 Din v srebru, uro z verižico ter nov klobuk. Tipal je tudi po prsnem žepu na suknjiču, vendar ni zadel na tamkaj shranjene štiri jurje. Na tla pobitega je zloba vrgel v 2 metra globok obcestni jarek, iz katerega so pobrali nezavestnega šele drugo jutro mimoidoči. Žandarji so na podlagi opisa prijeli roparskega napadalca, ki je neki Pogorevcnik Fortunat. Prijeti ima na vesti že več tatvin in je tudi ta roparski napad priznal po aretaciji.

Izpred sodišča.

Eno leto ječe, ker se je spozabil nad lastnim očetom. Peter Plohl, 24 letni posestniški sin iz mariborske okolice, je bil v Mariboru 29. aprila obsojen na eno leto ječe. Plohl se je spozabil 14. februarja nad lastnim očetom in mu prizadjal par zabodljajev z nožem.

Uboj pred sodniki. Rudolf Šoštarčič iz Stare nove vasi pri Ljutomeru, je ustrelil 26. februarja iz karabinke Alojza Vrbajnsčeka. Šoštarčič je bil obsojen v Mariboru na štiri leta strogega zavora.

Pet let robije je dobil pred mariborskim sodiščem dne 2. maja 25letni Ivan Gabrovec iz Brezove pri Ptujju, ker je smrtno zabodel Jožefa Kozla.

Slovenska Krajina.

Sv. Sebeščan. V nedeljo dne 26. aprila smo tu obhajali proščenje »toplo proško«. Vreme nam je bilo naklonjeno in zbralo se je res ogromno ljudi. Stari ljudje ne pomnijo tako velikega navala. Gotovo so bile zastopane vse župnije soboške dekanije. Zelo veliko je bilo tudi protestantov. Pridigo je imel kaplan g. Škraban od

Grada. Popoldne so bile slovesne pete litanije, ki jih je pel g. Šoštarčec, kaplan v Turnišču s tovariši kaplani. Ljudje imajo veliko zaupanje v patrona sv. Sebastijana in so prinašali pšenico in jajca. Stara navada je tudi ob ti priliki — veselica v gozdovih. Zelo, zelo se ločijo tukajšnje veselice od veselic v drugih krajih. Ljudje so tudi tu dobre volje, nikjer ne pride do pretepov, kaj šele do ubojev. Ne pride fantu niti na misel, da bi potegnil nož. Če kakega tujca kaj srbli, ga pa domači posadijo na hladno. Ko so imeli zadnjič gasilci veselico, je ob zvonjenju Ave Marije vse utihnilo, tudi godba in katoličani so molili, molčali so pa tudi protestanti.

Z Bogom. V petek in soboto, 1. in 2. maja, je odšlo nad 2000 naših sezonskih delavcev v Belje in v Francijo. Težko je bilo človeku, ko je gledal to našo mladino, ko je prisiljena odhajala s trebuhom za kruhom. Kakor izgleda, bo naše delavce v Belju vsaj enkrat obiskal naš domači dušni pastir, da bodo opravili verske dolžnosti in slišali Kristusov nauk. Delavci, le dobri bodite in pridite v jes. domov taki, kot odhajate. Z Bogom in na svidenje!

Težka nesreča. Pri požaru v Kramarovcih se je zgodila nesreča. Ogenj je zasul tri ljudi. Pripejli so jih v Soboto v bolnico. En fant je v strašnih bolečinah umrl, ostali bodo menda okrevali.

Vzgojitelji — pa taki! Ko duhovnik nese Najsvetejše k bolniku, se vsak vernik, celo židje in protestanti, vsaj odkrije, če že noče poklekniti in se prekrižati. Na neki šoli pa je »vzgojitelj«, ki se iz vsega tega norčuje vpričo otrok. Ubogi otroci! Kam plovemo!? Če naše ljudstvo ne mara takih »prišlekov«, so pa res sami krivi, ko pa tako kruto žalijo naš verski čut.

Psi so lajajali . . . Tako se glasi menda neka pesem. To se nam vsiljuje, ko gledamo ob progih pse, ki lajajo za drvečim vlakom. Vlak gre seve svojo pot in se ne zmeni za lajajoče pse. Potem pa vse tiho je bilo . . .

Turnišče. Naš priljubljeni orožniški komandir g. Fr. Gorišek je bil premeščen za orožniškega komandirja v Črenšovce. Ob odhodu od nas mu obljublamo, da ga bomo ohranili v dobrem spominu. Na novem mestu mu želimo obilo božjega blagoslova v njegovi naporni službi.

Gomilice. Naša vas je nekaj časa živeła tiho in mirno življenje. Sedaj so se pa naenkrat fan-

Vsem cenj. naročnikom,

katerim je že pošla naročnina, in vsem, kateri so prosili za potrpljenje in še niso poravnali naročnine, smo danes priložili položnice in prosimo, da takoj poravnajo naročnino, da ne bo treba ustavljati pošiljanja lista. — »Slovenski gospodar« stane za celo leto 32 Din, za pol leta 16 Din in za četrt leta 9 Din. — Uprava.

tje nekaj spomnili in so se začeli tolči in pretepati kakor brez uma. Pijača je pač zopet delovala nad razsodnostjo mladine. Ob pretepu je bilo ukradeno tudi eno kolo. Treba bo mladino usmeriti na boljše pot.

Martjanci. Dne 19. aprila smo imeli pri nas požar in sicer ob pol deveti uri zvečer. Požar je izbruhnil na gospodarskem posloplju predsednika občine g. Geza Vezerja. Veliko gasilcev je prihitelo na lice mesta in so skušali čim preje požar udušiti, toda s težavo so ga samo omejili, da ni segel še do sosednjih hiš. G. Vezer trpe škodo okrog 80.000 Din. Zgorela je vsa krma in velike gospodarskega orodja.

Beltinci. Na velikonočne praznike je pel na koro nov pevski zbor in je vzbudil splošno pozornost prebivalstva. Upamo, da se bo zbor razvil do lepe višine, kar mu iz srca želimo, ker imamo lepo petje radi stari in mladi.

Likvidnost denarnih zavodov.

Hrbtenico našega gospodarstva tvorijo naši denarni zavodi, naše hranilnice in posojilnice. Ta hrbtenica vedno bolj ohromeva. Denarni zavodi so deloma umrli, deloma umirajo. Ni bilo treba, da je prišlo tako daleč. Ako bi bili ob izbruhu krize na vladi možje, ki imajo smisel za ljudsko dobrobit in pošteno voljo, bi se bil razvoj zlega preprečil ali vsaj omejil. Z nekaj milijoni dinarjev, ki bi jih bili v prvi stiski dobili denarni zavodi, bi bili izpolnili svoje poslovne dolžnosti do vlagateljev in

Abesinskega cesarja zapuščajo njegovi poglavarji ali rasl.

Poglavar plemena Uolo Gala, dedžasmač Amedej Burla se je predał italijanskim vojaškim oblastem v Desiju. Boril se bo sedaj proti Abesincem s svojimi 10.000 vojaki. On in tudi drugi abesinski poglavarji so mnjenja, da je vojna izgubljena in da je vsak odpor brezuspešen. Cesar Hatile Selasije je izgubil že polovico svojih vojakov tako, da jih ima sedaj samo še okoli 250.000. Burla je rekel, da bodo njegovemu zgledu sledili tudi drugi poglavarji, ki so že zelo nezadovoljni radi dolgotrajne vojne in neprestanih porazov, ki jih doživlja abesinska vojska.

Očetov greh.

18

To mu je tudi Marta pokazala. Kaj mu je storila gor v Suhem grabnu?! Ko se je spomnil, ga je zabolelo in navdalo v gorjupo bridkobo. Prijazno ji bo odpisal, vendar ji bo dal razumeti, da ne mara nobenih zvez več. Potem pa bo zadušil, kar mu v srcu gori, in jo bo pozabil. Da!

Kljub takim sklepom je segel zvečer v omaro po oni zlati križec, ki ga je od Martine verižice odtrgal, ga poljubil in se zatopil v misli na Marto. Drugo jutro ji je napisal odgovor:

Ljuba Marta!

Tvojega pisma sem bil zelo vesel. Po dolgem času je bila zame to prva vesela ura in bo bržkone tudi zadnja, ki mi je bila po Tebi namenjena. Da bi Te bil obiskal, tega si nisem več upal. Kajti, če si tudi pozabila na sramoto, ki se drži mojega imena, jaz ne bi mogel brez srama pred Te; berač sem in nič drugega nimam pričakati kakor to, da se preživim in s pridnim delom zopet pridobim izgubljeno dobro ime. Kakor sem iz Tvojega pisanja razbral, si tudi sama tako pametna in vse to uvidevaš. Da bi Ti jaz kaj zameril, tega se nikar ne boj; kajti jaz nimam

Tebi nič več odpustiti kakor Ti meni; zato je najbolje, da se pobotava. Moja beseda, da nikoli druge ne vzamem, velja za vse moje življenje. Na ženitev sploh ne mislim in tudi misliti ne morem. Toda Tvoji sreči nočem biti na poti. Ako jo drugod najdeš, ne oziraj se name, ampak jo zagradi! Ne bom Ti zameril. Pa prav me razumi! Pišem to le zaradi tega, ker mi je žal zate in nočem, da bi se zaradi tega odpovedala sreči. Meni si bila najljubše, kar sem na zemlji imel, in spomin nate mi bo vedno ljub in lep. Ne oziraj pa se name, temveč glej le nase! Najbrž se nikoli in nikjer ne bova več srečala; zato nima pomena, da si s pogostnim pisanjem otežujeva srce. Pozabil Te ne bom nikoli, dokler bom živ. Ničesar mi ne zameri, zdrava ostani in moli včasih za Svojega srčno Ti vdanega

Tevža!

Komaj je odposlal pismo, se je že skesal. Kaj bo rekla Marta? Bolelo jo bo, da se je poslovil. Preveč jasno ji je povedal, da noče nobenih zvez več. Ali res ne bo nič več čul o njej? O, saj mu bo gotovo še pisala. Enkrat še! Nestrpno je čakal na odgovor — čeprav ji ga je prepovedal. Toda čakal je zaman, čakal dneve, tedne, mesece. Šele v začetku maja je prišlo zopet pismo od doma. Pisal mu je mojster Krištof:

tako ohranili njihovo zaupanje. Na vladi pa so takrat bili JNS koristolovci, ki so imeli smisel samo za sebe, ne pa za ljudsko stisko in potrebo. Tako se je zlo tako razmnožilo in povečalo, da mu je težko najti leka.

Danes pa ista JNS, ki je to zlo poyzročila, po svojih listih in po tako zvanih gospodarskih zborovanjih, kamor goni svoje nekdanje pristaše, to zlo ne samo razkazuje, marveč predstavlja v taki luči, kakor da bi drugi nosili krivdo radi teh žalostnih razmer, ne pa JNS. Na gospodarskih zborovanjih se danes z vso silo napada centralizem. Kdo ga pa ima na vesti, ako ne bivša demokratska in bivša kmetijska stranka? Ti gospodje so glasovali za vidovdansko ustavo, ki je uzakonila v naši državi najstrožji centralizem. Za časa JNS-diktatorskih režimov se je ta centralizem še bolj utrdil in stopnjeval. Gospodje, ki so na čelu raznim gospodarskim organizacijam in zdaj tako grmijo zoper gospodarski centralizem, naj ne pozabijo, da so kot člani bivše demokratske in bivše kmetijske stranke, od-

nosno kot volilci JNS kandidatov ta centralizem pomagali graditi in vzdrževati. Takrat so ga proglašali za nekako trdnjavo, sedaj pa ga smatrajo za nekako ječo našega gospodarstva. Prišla je uvidevnost, pa prišla je žal prepozno. Težka je rešitev, ko voda že teče v grlo.

Sedanja vlada se trudi na vso moč, da bi odpravila in popravila grehe prejšnjih diktatorskih vlad. Dala je možnost svobodne kritike gospodarskih razmer in političnih prilik. Prej je vsaka taka kritika zamrla pod nagobčnikom, ki ga je diktatura potisnila ljudstvu na usta. Storila je še mnogo več. Sedaj se resno trudi z vprašanjem likvidnosti naših denarnih zavodov. O tem so se vršili razgovori na Bledu, ko je tamkaj bival o velikonočnih praznikih ministrijski predsednik dr. Stojadinovič. Ti razgovori se nadaljujejo v Beogradu. Iskreno želimo, da bi se vladi posrečilo najti potrebna sredstva za rešitev naših denarnih zavodov. Likvidnost teh zavodov je namreč prvi pogoj za oživenje gospodarskega življenja in za odpravo gospodarske krize.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Jarenina. V torek dne 21. aprila smo pokopali kmeta Alojza Jamernik. Kljub svoji orjaški postavi je moral naglo umreti radi oslabelosti srca. Štel je 68 let. Njegova poslednja pot je pričala, kako zelo je bil spoštovan. Bil je vzoren gospodar in poštenjak. Dolgo vrsto let je bil župan in odbornik občine Vukovski dol. Najbolj ga bodo pogrešali njegovi sosedi, ki jim je bil po svojih obilnih izkušnjah svetovalec v vseh rečeh. Bil je 50 let lovec, zato so mu tudi lovec izkazali zadnjo čast v obilnem številu. Naj počiva v miru!

Sv. Jurij v Slov. goricah. Dne 24. aprila je uhalo biti srce našemu dobremu stricu, 76 let staremu Janezu Veis v Spodnjem Gasteraju. Ta mož je bil jeklenega značaja. Tekom svojega življenja je deloval v raznih korporacijah, med

vojno dobo je bil šest let župan. Čez 60 let je bil član družbe sv. Mohorja. »Slovenski gospodar« in drugi katoliški listi so bili stalni gost v njegovi hiši. Ljubil je delo, čislal izobrazbo, mesečno sv. obhajilo mu je bilo zadnja popotnica. Na njegovi zadnji poti ga je spremljalo mnogo ljudi. Bog mu bodi plačnik, preostalim naše sožalje!

Fram. Na Požegu je dne 30. aprila preminula nagle smrti Judita Kobale. 40 let je živela v srečnem zakonu s svojim možem železničarjem. Oba verna in naročena na »Slovenskega gospodarja« sta tudi svojo družino vzgojila v krščanskem duhu. Bog daj pokojni plačilo, njenim pa naše sožalje!

Šoštanj-Skorno. Dne 23. aprila je mirno v Gospodu zaspal, previden s sv. zakramenti, Janez

Lekše, po domače Skornšek, Rojen 3. novembra 1864 v župniji Rečica je bil priden in varčen, tako da si je pridelal lepo posestvo. V njegovo hišo so imeli dostop samo katoliški listi in časopisi, bil je dolgo let naročnik »Slovenskega gospodarja«, ki ga je zelo rad prebiral. Bil je brat pokojnega g. Franca Lekše, župnika v Lurah. Naj počiva v miru!

Leskovec. Spet prišel je venčani maj! Veselo so pritrkavali zvonovi »Ave Marijo«. Kmalu nato pa so zapeli žalostno pesem mrliču. Dne 30. aprila je izdihnil ob pol sedmih zvečer Fran Mlaker, močan in priden mladenič, 28 let star, svojo blago dušo. Z bratom gospodarjem Alojzom sta šla po travo. Franc je vodil za vrv dva mlada volička. Splašila sta se ter tako močno sunila voznika, da je nezavesten obležal. Padel je na sence ter je smrtno poškodovan. Čez pol ure je umrl. Dne 2. maja so žalostni sosede in znanci v dolgem sprevedu spremljali ranjkega iz doma žalosti v Belavške 37. Pridnemu mladeniču bodi Gospod milostljiv sodnik!

Spodnje Sečovo pri Rogški Slatini. V nedeljo dne 26. aprila je umrl Franc Berčko. Kruta pljučnica mu je po treh dneh boleznih pretrgala nit življenja. S svojo vzorno krščansko ženo sta si vzgojila v strogo krščanskem duhu 6 otrok: 5 hčerk, ki so vzgledne Marijine družbenice, edinega sina mu je pa vzela kruta svetovna vojna. Rajni je bil rad pošteno vesel ter je ljubil vedno le pošteno družbo. Nad vse srečnega se je počutil, kadar sta prišla k njemu na obisk gg. kaplana. Želel si je vedno v življenju srečno zadnjo uro. Bog je to njegovo željo tudi izpolnil. Dan pred njegovo smrtjo je bil previden s tolažili sv. vere. Njegovo truplo smo v torek dne 28. aprila ob veliki udeležbi prijateljev in znancev položili k večnemu počitku. Ob odprtem grobu se je v prisrčnih besedah poslovil od njega g. kaplan. Vsemogočni mu bodi dober plačnik! Preostalim naše sožalje!

DRUŠTVENE VESTI

Ljutomer. To nedeljo po osmi sv. maši ima Prosvetno društvo svoj redni mesečni sestanek v Katoliškem domu. Predavata gg. profesorja Mlaker in Baš iz Maribora. Pridite vsi!

Ljubi Tevž, grešnik zakrknjeni, mutasti trapist!

Kaj je s Teboj? Ali si še živ? Ali pa so opraviili že sedmino po Tebi? Ali pa si res odrinil k trapistom in si se jezika odvadil? Ali pa sem Te jaz kaj razžalil in se kujaš? Ne v mislih, ne v besedah, ne v dejanjih se greha ne morem zavesti. Ampak po stari navadi Te imam rad in bi Ti rad vse storil, če bi Ti le hotel. Kaj naj Ti pišem? Ker je vsakdo sebi najbližji, bom pri sebi začel. Mežnarjeva hiša, ki sem jo kupil, je že lepo popravljena; v štirinajstih dneh bo v nji odprl moj častiti sin, zaslužni bivši financar, trgovino z mešanim blagom. Seveda se bom preselil k njemu, kajti v novi hiši mi je bolj po godu. Kočo in krojačnico sem mnogo pre poceni predal svojemu kranjskemu Janezu in krojačnica se imenuje zdaj: »Janez Laznik in drug, krojaštvo v Podkraju.« »Drug« — ta sem jaz. Veš, da bi v trgovini moko in sladkor vagoval, za to imam preumazane roke; za vile in plug so prenežne; da bi pa kar tako Bogu dan kradel, tega pa tudi nočem. Zato sem se zopet lotil šivanja in sem šel k svojemu bivšemu pomočniku za pomočnika. Ta nevaležnež pa trdi, da on ni mojster in da mi nima kaj ukazovati. Ampak zdaj Ti pride prava! Ta Janez, to tele, se je v mojo hčero zatelebal. Pa bi ji lahko bil oče! Kajne, krave bi

se smejale; tudi Ti se boš. Tak osel! Ne, takega moja dečva ne mara. Saj sem mu dejal, naj si gre na Kranjsko po kako Mojco. Drugače smo zdravi in živi. Pa ne vsi. O svečnici smo Zvonika pokopali. Znotraj se mu je vnelo in je bolezen zamudil in umrl. Bog mu bodi milostljiv! — Zdaj pa nategni uhlje in dobro poslušaj! Da se je Zvonikov Marka že davno v mojo hčerko, v mojo Rezko zagledal, tega še vedel ne boš. Tudi Rezka se je zatelebala v njega. Prejšnjo nedeljo jo je prišel Marka, ki je zdaj gospodar, svatovat. Krištof, kaj naj sem storil, kakor da sem rekel da in amen? Toda kjer je ena nesreča — ali sreča —, Ti pride kmalu druga. Jurij, moj sin, bivši financar in bodoči trgovec, se je v Zvonikovo zagledal, ona pa v njega. Zdaj sta Ti kar iznenada spoznala, da eden brez drugega ne moreta biti, in sta nad menoj, naj rečem zopet da in amen. Jaz, stari norec: kaj hočem drugega, ko so mi Zvonikovi vsi tako pri srcu? Torej bomo jeseni — okoli Šmihelce — kar dva para ženili: sestro in brata z bratom in sestro. Že danes Te vabim; glej, da prideš! Če Te ne bo, pridemo pote in Te bomo vlekli s seboj na Brezje ali celo na Trsat. Še dosti novic vem, ampak pero ni igla in pred očmi mi že gomazi. Zato končam. Drugič še kaj! Piši vendar! Skrbiš me, če Ti je kaj treba, vej, da Ti nihče rajši ne stori kakor moj-

Zasedba Sasabane in Džidžige.

Italijanske čete generala Grazianija na južnem bojišču so zasedle utrjeno in važno abesinsko postojanko Sasabano. Razen tega so jim padle v roke tudi vse utrbe okoli Bulale. Abesinska obramba je zelo spretno izrabila vse krajevne ugodnosti in napela vse sile, da bi te postojanke obdržala, kar pa ji ni uspelo. Po porazu se abesinske čete umikajo v begu. Italijani jih zasledujejo. Nadalje je vdrla italijanska motorizirana kolona v mesto Džidžigo in ga je zasedla. Z zasedbo Džidžige je ogroženo znamenito abesinsko mesto Harar na jugu in je Italijanom odprta pot do železniške